

Domnul Wonka întrece măsura

La sfârșitul primului volum¹, l-am lăsat pe Charlie zburând pe deasupra orașelului său de baștină în Marele Ascensor de Sticlă. Cu doar câteva minute înainte aflase din gura domnului Wonka că uriașa Fabrică de Ciocolată Wonka îi aparține, iar acum pornise, însoțit de întreaga familie, să și-o ia în stăpânire. Vă reamintesc cine se afla în acel ascensor:

Charlie Bucket, eroul poveștii noastre;

Domnul Willy Wonka, un extraordinar de talentat creator de ciocolată;

Domnul și doamna Bucket, adică tatăl și mama lui Charlie;

Bunicul Joe și Bunica Josephine, părinții domnului Bucket;

Bunicul George și Bunica Georgina, părinții doamnei Bucket.

Bunicul George, Bunica Georgina și Bunica Josephine nu se mișcau din pat, de aceea fuseseră suiți în ascensor cu tot cu patul, chiar înainte ca uriașa mașinărie să decoleze. Bunicul Joe, cred că vă amintiți, se dăduse jos din pat ca să-l însoțească pe Charlie în turul Fabricii de Ciocolată.

¹ *Charlie și Fabrica de Ciocolată* (n. tr.).

Marele Ascensor de Sticlă zbura pe deasupra orașului cu multă eleganță. Cerul era de un albastru strălucitor. Pasagerilor nu le venea să creadă că se îndreaptă spre faimoasa Fabrică de Ciocolată a domnului Wonka, care urma să le devină casă.

Bunicul Joe cânta.

Charlie ȝopăia în sus și-n jos.

Domnul și doamna Bucket zâmbeau, pentru prima dată după mulți ani.

Cât despre cei trei bătrânei din pat, surâdeau neîncetat, cu gurile lor ȝtirbe.

— Cum, Doamne iartă-mă, se ține drăcovenia asta de lift în aer? se minună Bunica Josephine.

— Stimată doamnă, îi răspunse ceremonios domnul Wonka, după cum vedeți, acesta nu mai este un lift. Lifturile au rolul de a merge în sus și-n jos *în interiorul* unei clădiri.

Acesta însă merge doar în sus și iată că ne poartă prin văzduh – așadar îl vom numi un *ascensor*, ba chiar *MARELE ASCENSOR DE STICLĂ*.

— Și totuși, cum se ține în aer? insistă Bunica Josephine.

— Pe cablu, desigur. Cabluri cerești.

— Sunt uimită, zise Bunica Josephine.

— Scumpă doamnă, îi răspunse domnul Wonka la fel de ceremonios, sunteți de prea puțină vreme alături de noi. O să vedeți că, după o vreme, n-are să vă mai uimească nimic.

— Bine, dar aceste cabluri cerești, cum le zici... bănuiesc că unul e prins de lift, nu?

— Întocmai.

— Și cum se ține la celălalt capăt, ca să-l poată trage prin aer?

— E incredibil, zise domnul Wonka de parcă n-ar fi auzit-o, cum pe zi ce trece devin tot mai tare de urechi. Cineva trebuie să-mi aducă aminte să merg la doctor atunci când mă întorc...

— Știi ce, Charlie, zise Bunica Josephine, eu nu prea am încredere în individul ăsta.

— Nici eu, zise Bunica Georgina. Taie frunză la câini.

Charlie se aplecă deasupra patului și le șopti celor două bunici:

— Vă rog mult să fiți îngăduitoare. Domnul Wonka e prietenul meu și țin foarte mult la el.

— Așa e, zise și Bunicul Joe. Te rog să nu mai comentezi, Josie. Nu vreau belele.

— Trebuie să ne grăbim! strigă deodată domnul Wonka. Avem o mulțime de lucruri de făcut și ne-a mai rămas foarte puțin timp. Nu! Stai! Taie! Dă înapoi! Așa! Trebuie să ne întoarcem numaidecât la fabrică!

Țipa ca apucatul și aplauda, țopăind în loc.

— Repede, repede, înapoi la fabrică! Trebuie să mergem *în sus* înainte de a coborî. E necesar să mergem prima oară *mult în sus*.

— Ce v-am spus, zise Bunica Josephine, e nebun de legat.

— Josie, nu mai vorbi așa, zise Bunicul Joe. Domnul Wonka știe perfect ce are de făcut.

— E dus cu pluta, strigă și Bunica Georgina.

— Mai sus, haideți sus! țipa domnul Wonka în continuare. Trebuie să mergem extraordinar de sus. Țineți-vă bine!

Apăsă un buton maroniu. Ascensorul se scutură din toate încheieturile, apoi țâșni în slava cerului, cu un șuierat înfricoșător. Pasagerii nu știau de ce să se mai țină. Pe măsură ce urcau, grozava mașinărie prindea tot mai multă viteză, iar vântul urla de-a dreptul pe la urechile lor, până când tot ce mai puteau auzi era un țiuit continuu, peste care trebuia să țipi ca să te faci auzit.

— Stop! țipă Bunica Josephine. Joe, spune-i să se oprească, eu vreau să cobor!

— Doamne, apăra-ne! strigă și Bunica Georgina.

- Jooos! urlă Bunicul George.
- Nu se poate, protestă vehement domnul Wonka, trebuie să urcăm foarte sus.
- Dar de ce? strigară toți. De ce trebuie să urcăm așa de sus?
- E simplu: cu cât suntem mai sus, cu atât vom coborî mai rapid. Trebuie să cădem cu o viteză amețitoare dacă vrem să facem gaură.
- Ce gaură? strigară din nou toți într-un glas.
- În acoperișul fabricii, normal.
- Cred că nu ești în toate mințile, îl certă Bunica Josephine. Păi ne facem praf.
- Praf și pulbere, îi ținu isonul Bunica Georgina.
- Ce să facem, ne asumăm riscul, oftă domnul Wonka.
- Hai că glumești, zise Bunica Josephine. Nu se poate să vorbești serios.
- Stimată doamnă, zise ceremonios domnul Wonka, eu nu glumesc niciodată.
- Măiculiță, se văietă Bunica Georgina, ne facem praf toți.
- Cel mai probabil, zise domnul Wonka.
- Auzind aceste vorbe, Bunica Josephine se ascunse sub plapumă, țipând ca apucata, în vreme ce Bunica Georgina îl strângea așa de tare pe Bunicul George, încât aproape că-l cocoșase. Însăpăimântați, domnul și doamna Bucket se îmbrățișară strâns, fără o vorbă. Numai Charlie și Bunicul Joe își păstrau întru câțva cumpătul. Stătuseră destul de mult în preajma domnului Wonka, astfel încât se obișnuiseră cu

surprizele. Însă, pe măsură ce Marele Ascensor de Sticlă se ridica tot mai sus și mai sus în slava cerului, chiar și Charlie începu să se simtă olecuță speriat.

— Domnule Wonka, țipă el ca să acopere șuieratul vântului, ce nu înțeleg eu este de ce trebuie să ne prăbușim cu așa o viteză!

— Copile, răspuse domnul Wonka, dacă nu avem viteză, n-o să reușim niciodată să facem gaură în acoperișul fabricii. E o tablă foarte rezistentă.

— Bine, dar am făcut deja o gaură când am ieșit prin acoperiș.

— Așa că mai facem una, ce-i rău în asta? Orice șoarece îți va confirma că două găuri sunt mai bune decât una.

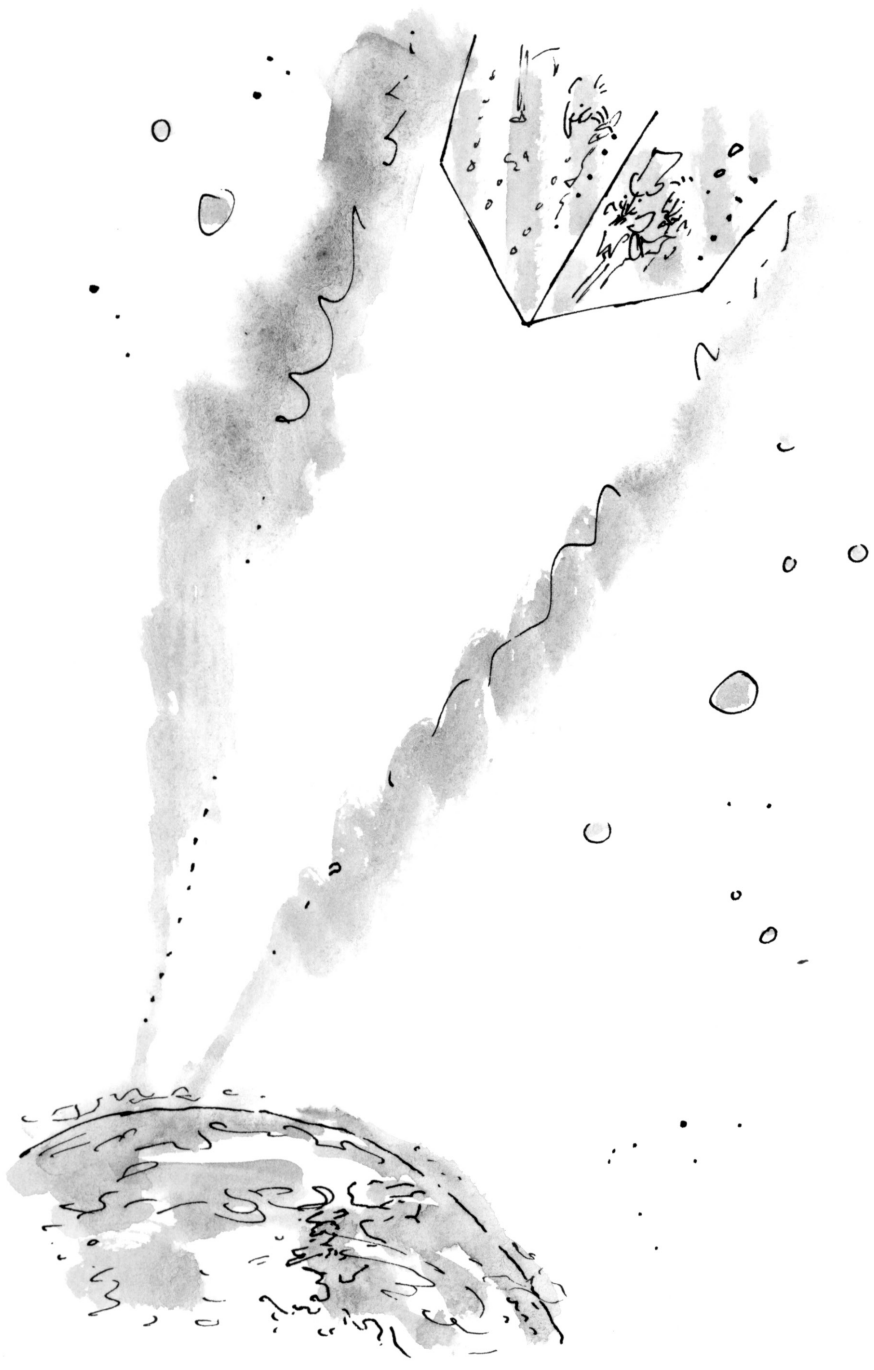
Și uite-așa se înălța ascensorul, tot mai sus în slava cerului, până ce continentele și oceanele li se înșirară dedesubt ca pe hartă. Era un peisaj foarte frumos, dar trebuie să recunoașteți că e cam neplăcut să vezi așa o priveliște prin podeaua de sticlă a unui ascensor care te suie tot mai sus. De-acum Charlie se speriasse de-a binelea. Îl apucă strâns pe Bunicul Joe:

— Bunicule, mi-e frică.

— Și mie, Charlie, răspuse bătrânul, petrecându-și brațul pe după umerii copilului.

— Domnule Wonka, țipă din nou Charlie, nu crezi că am ajuns destul de sus?

— Aproape, dar nu chiar, răspuse fabricantul de ciocolată. Te rog să mă lași în pace acum. Nu mă deranja. Trebuie să fiu

extrem de atent; e chestie de sutimi de secundă aici, fiule. Vezi butonul ăsta verde? Când ajungem la înălțimea potrivită, trebuie să-l apăs. Dacă-l apăs cu o sutime de secundă mai târziu, deja am ajuns *prea sus*.

— Și ce se întâmplă dacă ajungem prea sus? se interesă Bunicul Joe.

— Te rog mult, nu mai vorbi și lasă-mă să mă concentrez, răspunse domnul Wonka.

Exact în clipa aceea, capul ciufulit al Bunicii Josephine își făcu apariția dintre pături, la timp ca să vadă prin podeaua de sticlă toată America de Nord defilându-i prin fața ochilor, nu mai mare decât o tabletă de ciocolată.

— Opriți nebunia asta! țipă ea scoasă din minți.

Fără să stea mult pe gânduri, îl trase pe domnul Wonka de pulpana hainei, aproape lipindu-l de pat.

— Nu, nu, strigă acesta, zbatându-se. Nu deranjați pilotul! Am treburi foarte importante de făcut.

— Nebunule, zberă Bunica Josephine, zgâlțâindu-l așa de tare, încât bietul om văzu stele verzi. Dă-ne drumul să plecăm acasă, auzi?

— Lasă-mă! țipă domnul Wonka. Trebuie să apăs la timp pe buton, altfel ne ducem prea sus. Dă-mi drumul! Dă-mi drumul! strigă el, dar Bunica Josephine îl ținea bine.

Disperat, nu putu decât să strige:

— Charlie! Apasă pe butonul verde! Repede!

Charlie țâșni și apăsă numaidecât pe buton. În aceeași secundă, ascensorul scoase un fel de geamăt și se întoarse pe-o parte, ca un animal imens de sticlă. Văjâitul acela îngrozitor se oprise. Se lăsă o tăcere mormântală.

— Prea târziu! strigă domnul Wonka. Dumnezeu mare, ne-am ars!

Chiar când rostea aceste cuvinte, patul în care ședeau cei trei bătrâni și unde acum era prizonier și domnul Wonka se ridică lent în aer și începu să leviteze, cam la jumătatea distanței dintre podea și tavan. La rândul lor, Charlie, Bunicul Joe, domnul și doamna Bucket începură să plutească cam la aceeași înălțime, astfel încât în scurtă vreme atât ei, cât și patul zburau prin Marele Ascensor de Sticlă ca baloanele.

— Poftim, uite ce-ai făcut, zise domnul Wonka dând din mâini și din picioare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bunica Josephine, care stătea suspendată între pat și tavan, în cămașa ei de noapte.

— Am ajuns prea departe? întrebă Charlie.

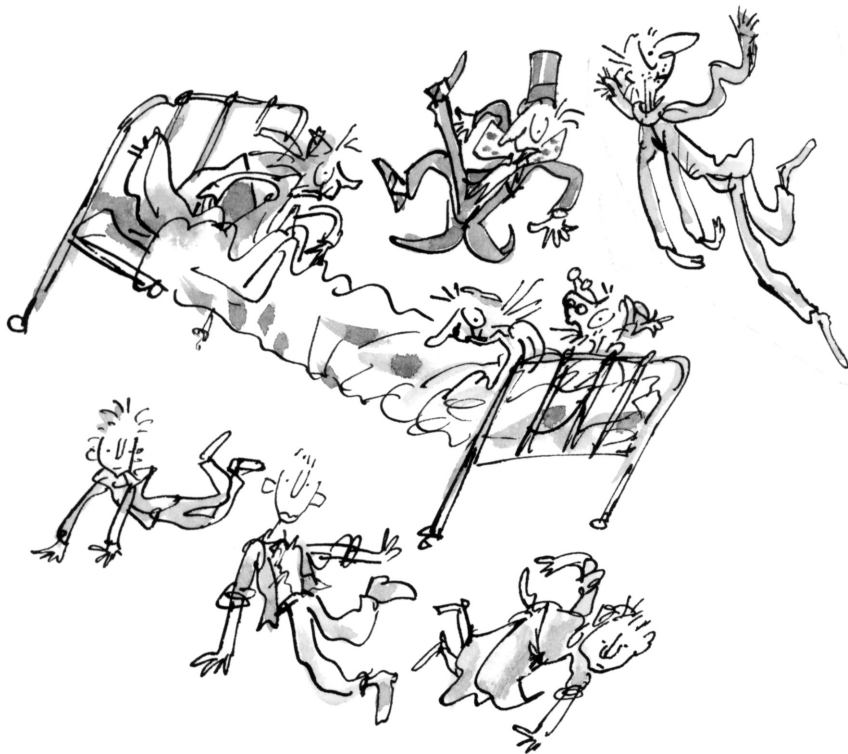
— Prea departe? se rățoi domnul Wonka. Știi unde suntem acum, copile? Plutim pe orbita Pământului cu șaptesprezece mii de mile la oră. Cum ți se pare?

— Mă sufoc, gemu Bunica Georgina, nu mai am aer.

— Păi nici nu e aer aici, zise domnul Wonka.

Zbură iute spre tavan și apăsă pe un buton pe care scria OXIGEN.

— Uite, acum puteți respira în voie, doamnă.

— Ce bizar mă simt, zise Charlie. Parcă aș pluti în spațiu.
— E minunat, zise Bunicul Joe. Parcă aș fi făcut din aer.
— Păi chiar ești, fiindcă niciunul dintre noi nu cântărește nimic aici.

— Asta e bună! exclamă Bunica Georgina. Eu cântăresc exact cincizeci și două de kilograme.

— Ba bine că nu, zise domnul Wonka. Aici nu cântăriți niciunul nimic.

Cei trei bătrâni, Bunicul George, Bunica Georgina și Bunica Josephine, încercau din răputeri să se bage la loc în pat, dar degeaba. Patul plutea. Și ei pluteau, desigur, și, de fiecare dată când încercau să se vâre înăuntru, reușeau doar să planeze deasupra. Charlie și Bunicul Joe se prăpădeau de râs.

— Ce-i de râs? întrebă Bunica Josephine.

— În sfârșit, te-ai dat și tu jos din pat, râdea Bunicul Joe.

— Lasă gluma și ajută-mă, zise Bunica Josephine.

— Nici pomeneală, interveni domnul Wonka. Gândiți-vă că în sfârșit puteți să vă dați jos din pat. De ce să nu vă bucurați de sentimentul acesta de plutire? Plutiți, plutiți!

— E nebun de legat, bombăni Bunica Georgina. Ascultați-mă pe mine: ăsta o să ne omoare pe toți.

Hotelul Spațial S.U.A.

Marele Ascensor de Sticlă al domnului Wonka nu era singurul lucru care plutea în acel moment pe orbita Pământului. Cu doar două zile înainte, Statele Unite ale Americii lansaseră cu succes pe orbită primul Hotel Spațial, o capsulă de peste trei sute de metri lungime, de forma unui crenvurst uriaș. Purta numele de Hotelul Spațial S.U.A. și era considerat o minune a tehnicii moderne. Era dotat cu teren de tenis, piscină, sală de sport, loc de joacă pentru copii și oferea vizitatorilor săi cinci sute de camere luxoase, cu baie și tot confortul asigurat. Avea aer condiționat și era echipat din construcție cu un generator de gravitație, astfel încât clienții să se poată mișca normal, fără să plutească în derivă pe coridoare.

Acest hotel extraordinar se învârtea acum în jurul Pământului, la o înălțime de 385 de kilometri. Clienții erau transportați de la Cape Kennedy în capsule spațiale mici, care făceau drumul dus-întors din oră în oră, de luni până vineri. Cu toate acestea, deocamdată nu se afla niciun client în hotel, nici măcar un astronaut, deoarece oamenilor le venea greu

să creadă că un lucru atât de uriaș se poate ține deasupra pământului fără să cadă.

Dar lansarea Hotelului Spațial fusese un mare succes și, acum că gigantul obiect plutea în siguranță pe orbită, proprietarii săi se făceau luntre și punte să trimită în spațiu primii clienți. Se zvonea că însuși Președintele Statelor Unite avea să fie unul dintre aceștia, și firește că se iscaseră o nebunie printre oamenii cu dare de mână din alte țări care se îngheșuiau deja să-și rezerve loc. Mai mulți regi și regine contactaseră deja Casa Albă pentru rezervări, iar miliardarul texan Orson Cart – care era pe cale să se căsătorească cu o vedetă de la Hollywood pe nume Helen Highwater – oferea o sută de mii de dolari pe zi pentru apartamentul nupțial.

Dar, ca să trimiți clienți la hotel, este nevoie de personal care să se ocupe de ei. Așa se explică apariția pe orbită a unui alt obiect zburător foarte interesant: Capsula de Transport pentru personalul complet al Hotelului Spațial S.U.A. – directori, secretare, receptioneri, chelnerițe, cameriste, hamali, bucătari, patiseri și băieți buni la toate. Capsula de Transport era pilotată de trei dintre cei mai cunoscuți astronauți: Shuckworth, Shanks și Showler – toți arătoși, inteligenți și curajoși.

Acum Shuckworth anunța prin stație următoarele:

— Într-o oră capsula noastră se va cupla la Hotelul Spațial S.U.A., casa dumneavoastră pentru următorii zece ani. Dacă priviți pe hubloul din față, ar trebui deja să vedeți această

minune a tehnicii moderne. Ah! Văd ceva! Oameni buni, asta trebuie să fie hotelul nostru!

Shuckworth, Shanks și Showler, împreună cu directorii, secretarele, recepționerii, chelnerițele, cameristele, hamalii, bucătarii, patiserii și băieții buni la toate priviră entuziasmați pe ferestre. Shuckworth lansă câteva rachete, ca să crească viteza de deplasare a capsulei prin spațiu, astfel încât începură să se apropie rapid.

— Hei, asta nu e hotelul nostru! țipă Showler.

— Sfinte Sisoe! Pentru numele lui Nabucodonosor, ce e drăcovenia asta?

— Repede, dați-mi un telescop! strigă Shuckworth.

Cu o mână reglă telescopul, iar cu cealaltă acționează un buton care îi făcea legătura cu Turnul de Control.

— Houston, țipă el în microfon, e o nebunie! În fața noastră plutește o chestie care nu seamănă a navă spațială.

— Descrie-ne acest obiect, ceru Turnul de Control din Houston.

— Este... un obiect de sticlă, de formă oarecum pătrată, plin cu oameni care plutesc prin el ca peștii în acvariu.

— Câți astronauți are la bord?

— Niciunul, zise Shuckworth. Nu cred că vreunul dintre ei ar putea fi astronaut.

— De ce spui asta?

— Pentru că înăuntru văd cel puțin trei oameni în cămăși de noapte!

— Nu te prosti, Shuckworth, se răsti vocea din Houston. Vino-ți în fire! E o chestie serioasă!

— Jur! strigă bietul Shuckworth. Sunt trei oameni în cămăși de noapte: adică sunt două femei în vârstă și un bătrân. Îi văd foarte clar! Le văd și fețele! Doamne, sunt mai bătrâni ca Matusalem! Trebuie să aibă cam nouăzeci de ani!

— Ai înnebunit, Shuckworth! se răsti Turnul de Control. Ești concediat! Vreau să vorbesc cu Shanks.

— Să trăiți, aici Shanks, zise Shanks. Ascultă la mine, Houston: sunt trei băbăciuni în cămăși de noapte care plutesc prin cutia asta țicnită de sticlă și mai e un tip mititel, cu cioc ascuțit, joben negru, frac violet și pantaloni verzi ca sticla...

— Stop! țipă vocea din Turnul de Control.

— Păi n-am terminat, zise Shanks. Mai e și un băiețel de vreo zece anișori...

— Nu e niciun băiețel, tâmpitule, se rățoi Turnul de Control. Țăla e un astronaut deghizat. Un astronaut pitic îmbrăcat ca un copil de zece ani! Și bătrânii ăia sunt tot astronauti. S-au deghizat toți?

— Dar *cine sunt?* strigă Shanks.

— De unde naiba să știu eu? se miră cel din Houston. Spune-mi, se îndreaptă cumva spre hotelul nostru?

— Chiar într-acolo se duc! țipă Shanks. Acum văd Hotelul Spațial: este la un kilometru și jumătate mai în față.

— Se duc să-l arunce în aer! zbieră cel din Turnul de Control. Ne aflăm într-o situație disperată! Este... este...